

— Пусто тегло наше! Боже! — испъшка тя горестно.
 — Женихъ се ужъ свѣтъ да видж и азъ... И дѣца още.
 — Защо ни бѣхъ! А сега ме пѣкъ праща при Чардашевски!

Пенчо пламна. Жена му пръвъ пѣтъ говореше така...
 Тие думи бѣхъ единъ тежъкъ укоръ, който устреми злѣ
 неговото самолюбие, и така вече разранено отъ постоянни
 унижения и несполуки, особено на послѣдно врѣме...
 А това Петрунино натякване го накара да кипне и да
 излѣзе изъ вѣнъ себе си. Той загълча, завика, закара се.
 Не, тя му донесе нещастия отъ какъ я зе! Да не бѣ се
 женилъ — той сега би си накравилъ феса, но тя го
 улови въ мрѣжата си, народи му дѣца, тури му букаи
 на шията и на рѣцѣтъ... и сега още се надига, не
 приема да се моли! — князовска дѣщеря! тя, фудултъ,
 не помни, че му дойде отъ майка си съ една дрипава
 рокля само!.. Да не би се улучилъ той глупавъ — слу-
 гиня щеше да бжде нѣкъдѣ!..

Колкото повече викаше, повече се разяряваше. Всѣка
 гнѣвна дума докарваше друга по-гнѣвна, укорътъ — укоръ,
 оскърблението — оскърбление. Въ негодованието си той
 фана да гледа на жена си, не само като на виновница
 на неговото нещастие въ живота, но и като душманка, като
 зложелателка. Тя му отнимаше едничката сполука. Тя
 можеше и нещеше. Колебанието ѝ го ожесточаваше, упор-
 ството ѝ го възмущаваше. Той не искаше да погледне
 въ душата ѝ, да разбере деликатното чувство, което поража-
 даше тая нерѣшителностъ. Не, той не можеше да разбере
 това. За да можеше — трѣбоваше да я люби, нея, Пе-
 труна, къмъ която равнодушието отдавна бѣ замѣстило
 всѣка привязаностъ и уважение. Да, рѣвнивостъта оставаше,
 това чувство прѣживява любовта; но той сега нѣмаше
 врѣме да се занимава съ него, той го задъшваше въ гър-
 дитѣ си, като една непотрѣбна тревога; той не искаше
 да мисли, той прѣмижаваше прѣдъ сичко, само едно ви-
 деше: службата!